



— Tot am avut ceva acte justificative...

# urzica

# BĂTĂLIILE NAVALE

de VICTOR EFTIMIU



Cronicar fidel al acestui parc care-mi trimite în fiecare anotimp, sub cerul încins al lui cuptor, răcoarea peisajului său verde, frunziș bogat răsfrînt în apa lacului și toamna, tîrziu, fantasmagoria tuturor culorilor auru-lui și iarna viziunea de argint, trecut prin toate gamele de alb înghețat, — voi nota și această întîmplare petrecută odinioară. O bătălie navală. Frumoasa Elena răpită de Paris. Ceva ca-n strîmtoarea Termopile. Sau, mai curînd, Menelaos urmîrînd pe frumoasa Elena. Puțînă imaginație. Corecțai oarecum, mitologia, și veți avea icoana apropiată de pătania celor trei eroi ai acestei mici neînte-legeri familiare.

O poveste care n-are nici o legătură cu actualitatea, dar e actuală și eternă ca viața însăși. «Întîmplări din Capitală», dar întîm-plări de totdeauna și de pretutindeni.

## ACTUL I

Iată o barcă lunecînd idilic pe lacul Cișmigiu.

Un domn și o doamnă, tineri amîndoi, în plină idilă sub sălcile fără lebede, totuși atît de romantic.

Sînt fericiți în ora aceasta suavă. Momentul e favorabil, deși ilegal. Dar fericirea nu e, nu poate fi totală niciodată. Cine a înștiințat pe legitima? Iată, soția omului din barcă a venit și ea la Cișmigiu, a închiriat o luntre, s-a avîntat pe valuri în urmărirea delicven-

tului, vislînd ca o amazoană. (Oare amazoanele visleau?). În orice caz, e ceva epic în hotărîrea doamnei cu acte în regulă... Gonește urmărînd luntrea vinovată, așteptînd momentul prielnic. Momentul prielnic a sosit.

Nava urmărită a fost ajunsă, amazoana se ridică în picioare ca o Walkyrie și sare cu pas intraripat în ambarcațiunea ilegală. Domnul s-a prostit, cu vislele în mînă. Doamna, soția, îl ia la bătaie. Cum el are mîinile prinse, nu se poate nici apăra, nici nu poate riposta. Încasează pumni și palme, în vreme ce pleziriștii din Cișmigiu, alertați, încep să se adune pe pod, și, cu inconștiența omului care nu sesizează amarul unei tragedii, se pun pe ris și încurajează avîntul furiei. Furia prinde noi puteri și-și altoiește consortele ca pe un păr pădureț.

Al treilea personaj din barcă, ilegală, deși n-a fost atinsă măcar cu o floare, începe să țipe ca din gură de șarpe:

— Săriți că mă omoară!

Niște cavaleri de pe pod se reped la debar-cader, pun mîna pe o luntre și aleargă să scape victima.

Pare-se că onesta căsnicie nu se bucură de sufragii unanime. Cavalerii-barcagii scot femeia vinovată din corabie și o duc la liman. E mintuită!

## ACTUL II

Perechea legitimă a rămas singură. Parcă s-ar fi potolit. Barca alunecă pe valurile mici

și crețe, spre dezolarea spectatorilor pentru care feeria a încetat. Dar feeria n-a încetat: soția ultragiată mai are rezerve de indignare în suflet și-n mușchiulătură. Cum a gustat un moment din gloria rampei, cabotina din ea reinvie. Au ieșit din Termopile, sint iarăși în larg. Începe actul al doilea, adică o nouă ofensivă de palme și de pumni în figura soțului. Acesta încasează și vislește înainte, pînă se satură. Lasă lopețile în voie și fiindcă adorata e departe, mintuită, noul Lohengrin își ia și el la bătaie consoarta, ceea ce are drept consecință pierderea echilibrului general. Nici un transatlantic n-ar fi putut rezista unui asemenea tangou pe valuri, necum o amărită lotcă din Cișmigiu. Perechea legitimă cade în apă, în vreme ce barca răsturnată și ea, le arată spatele. Poporul suveran face mare haz pe pod. Efectul apei reci e totdeauna salutar. Termometrul a scăzut. Soții ies la mal uzi ca niște șobolani. Se scutură, se ajută la uscat, o iau spre casă.

## ACTUL III

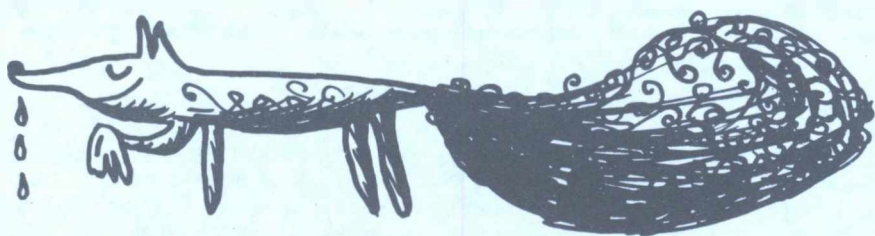
Viața reîncepe în ritmul ei normal, cu grijile ei mărunte în fața cărora poezia amoru-lui extraconjugal se irosește iar demnitatea femeii ultragiata e lăsată în suspensie: tre-buie rezolvată deocamdată chestia cu păt-lăgelele roșii, pe cari juvețele cu douăzeci și patru de măsele le-a adus adineauri, în două coșuri dolofane.





— Ai venit cum nu se poate mai bine, tocmai am pauză de masă...

MIRCEA PAVELESCU



## Guturaiul

Un leu ce ucisese trei bivoli într-o zi  
Mincă pe săturate, pe urmă se gândi  
Că-n plină vară n-ai nici un folos  
De-atita cărnărie, care-a și prins miros.

— «Mai bine-aș face să invit la masă  
Cîteva supuși de stîrpă mai aleasă  
Pe leopard, pe tigrul, pe panteră,  
Și pe-alții din aceeași filieră,  
Să-i ospățez, că-mi sînt prieteni buni  
Și-mi curăță și locul de-aceste mortăciuni.»  
Își spuse leul, foarte încîntat,  
Că s-a descoperit și diplomat.

A doua zi, cînd au sosit mesenii,  
Ospățul nu plăcu decît doar hienii  
Ce-adoră fezandarea din cadavre,  
În timp ce vulpea se-ntrecea-n palavre  
Distrînd pe invitați, chiar și pe leu,  
Apoi văzînd pe lup cum suflă greu

Adîlmecînd ciosvirtile stătute  
Îl întrebă:

— «Nu-ți place masa?»

— «Pute!»

Răspunse lupul mai puțin curtean.  
— «Cum? Carevasăzică insulți pe suveran?»  
Urlă stăpînul junglei și nu sfinși cuvîntul  
Că musafirul (lupul) fu una cu pămîntul.  
— «Ia spune tu, Roșcato, ce crezi, are dreptate  
Nemernicul acesta obraznic, dat pe spate?»  
(În timpul asta tigrul o privea  
C-un ochi fosforescent care sticlea  
Cînd sumbru, cînd sinistru, cînd ironic).  
— «Am guturai, mărite leu, și-i cronic,  
Răspunse vulpea speriată-un pic,  
De patru ani nu mai miros nimic,  
Drept care și vînez atît de greu.»  
Răspunsul ăsta mulțumi pe leu.

Sînt unii care-și simplifică traiul  
Ca vulpea cînd invocă guturaiul.



Își văsucesce ritmic prin mane  
Tehnicolora mască imobilă  
Cu-o prefăcută mină puerilă  
Și chica țesălată val-virtej.

Hazos în stîngăcia lui abilă  
Se-mpiedică de-un invizibil vrej  
Și-aruncă vorbe sparte din gîtlej  
Ascuns în pantaloni ca-ntr-o sidilă.

Un punct bălțat pe-un cîmp de rumegus,  
Cu nas aprins și genele de tuș,  
Stîrînd un univers de vesehe...

Căci micul clown, tristețe travestită,  
Sub haina sa, anapoda croită,  
Ascunde-un suflet plin de poezie.



LĂZĂREL ION



— Vine iarna? A mai fost și anul trecut!

TUDOR MUȘATESCU

## OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

*Din însemnările  
unui uliu*

● Cîntecul meu favorit: «Puiul neichii, pui, pui, pui!»

● N-am văzut mai mare lipsă de gospodărie decît a văzduhului ăsta! N-are un coteț, domnule, cit e el de mare.

● Cea mai proastă pasăre de pradă, e șoimul: vinează pentru alții.

● Mă interesează mai mult pliscul decît piscul.

● Dacă m-aș duce la teatru, nu mi-aș cumpăra bilet decît la... hula-bărie.

● Și la ulii, ca și la avioane, aterizatul e întotdeauna cu riscuri.

● Nu măninc cioară, că-mi miroase a corb și corbul îmi miroase a hoit.

● Toate găinile sint fraere cu cioc.

● Cel mai mare chiul pe care l-am înghițit în viața mea, a fost cînd am răpit un porumbel fiert, de la unul care vindea pe stradă.

● Adevărata solidaritate se vede la păsări. Găina cîrîie chiar dacă eu șterpelesc din poiată un boboc de gîscă.

● Vulturii mănincă mai rar decît noi, fiindcă le cade nasul să mai zboare și pe la cotețe.

● Numai cine e bolnav de stomac, mănincă la ore fixe.

● Dintre toate jocurile copilăriei, cel mai mult mi-a plăcut ăla... «de-a uliul și porumbeii».

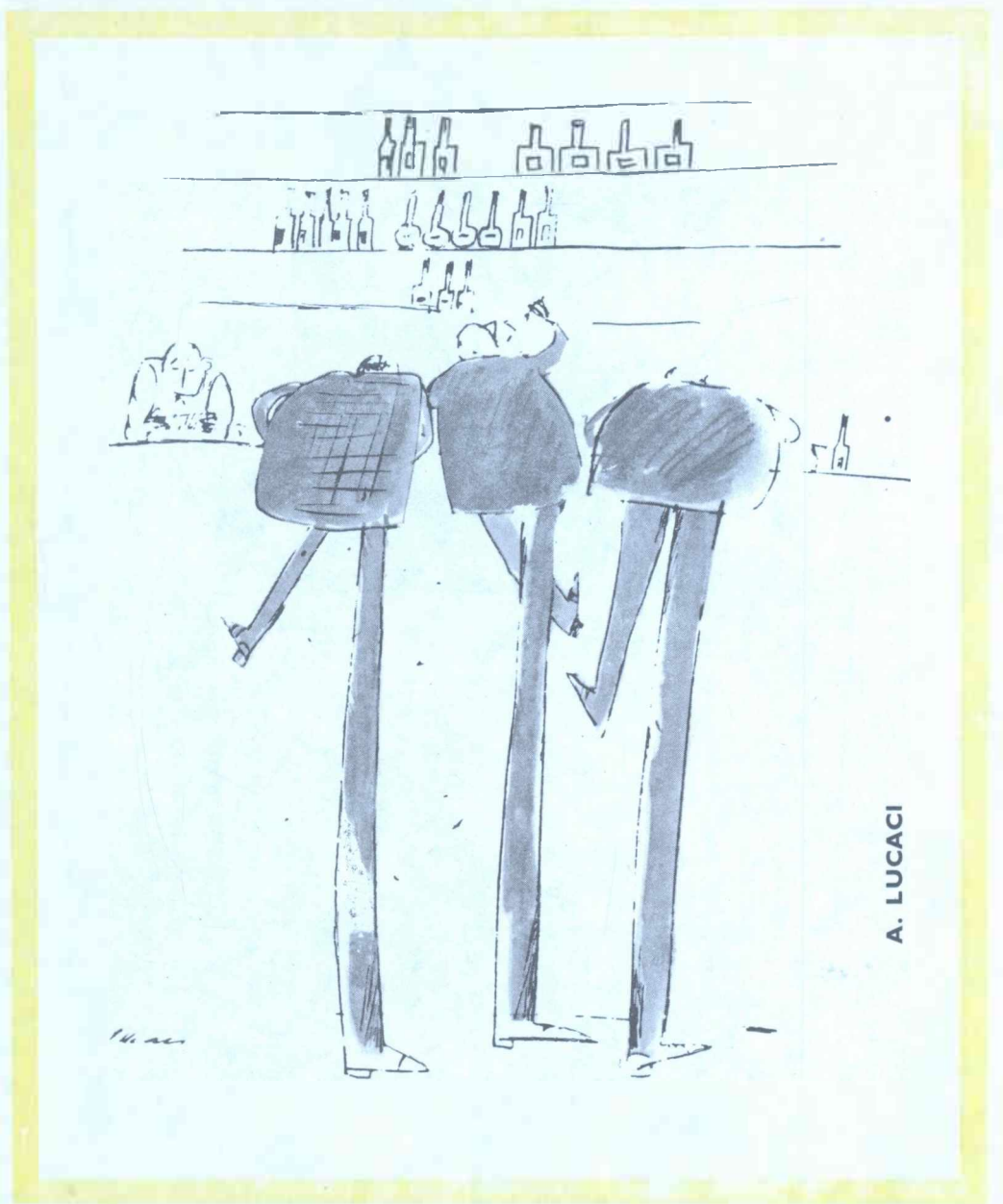
● Uliul trebuie să aibă aripi, nu suflet și, găina, suflet nu aripi.

● Cînd n-ai porumbei la masă, e bun și-o sărăcie de pui de găină.

● Un adevărat uliu trebuie să aibă ochi de șoim și ghiare de vultur.

● În materie de trufie, vulturul pleșuv e cel mai cu moț dintre toți.

● Nu confundați smeele făcute din jurnal, cu păsările zburătoare, că — în ziua aceea — mîncăți știri diverse.



A. LUCACI

VICTOR PIȚIGOI

## UNA PESTE ALTA

Mi-am pus în gînd să-mi cumpăr o balenă. O pun să stea acasă în acvarium. Cred că o să fie prima balenă în acvarium din Europa. O să-i dau de mîncare și am s-o păzesc, să nu mi-o șterpelească vreunul. E drept, n-am prea auzit de hoți de peștișori din acvarium. Dar o balenă e altceva. Tentează. Am citit într-un almanah că, dacă pui cap la cap toate celulele din care-i făcută o balenă, faci un fir cu care poți să înconjori de cîteva ori pămîntul. Cui nu-i suride să înconjoare pămîntul de cîteva ori?

Pe lingă balenă, să știți, ajung cineva. Cit ai zice pește, mă scoate ea din anonimat. Ziarele din toată lumea mă vor publica la rubrica de curiozități, alături de cel care a introdus un mic aparat de radio în stomacul unui șoricel și alături de cea care a născut un copil cu trei urechi. Copiii din toată țara mă vor ști de la televiziune, unde se va înființa rubrica cu rarități anume pentru mine. Voi primi scrisori anonime de la admiratoarele. Pe stradă se vor ține scai de mine pentru un autograf. În drum spre serviciu, o să împart autografe în dreapta și-n stînga. Poate mă prinde vreun milițian că traversez strada pe roșu. Atîta-i trebuie! Copiii și admiratoarele vor face zid în fața mea:

— Lasă-! Nu vezi că-i băiatul acela simpatic care ține balena?

Pentru că, recunoaște oricine, un om cu balenă e un om simpatic. Și un om simpatic, se iartă. Să-l mai văd atunci pe șef că se rățoiește la mine dimineața, cînd vin cu un sfert de oră mai tîrziu. O să-l cheme directorul, să-i atragă atenția:

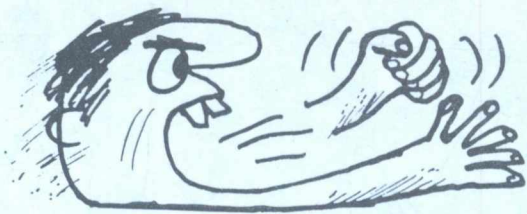
— Are omul lipsuri, dar are și calitate. Dumneata ai fi în stare să crești o balenă?

De altfel șeful n-o să-și facă prea multe griji cu mine. Are el destule cu magazinerul Bucluc. Un băiat de zahăr. Simpatic. De trei ori simpatic. N-are balenă, ce-i drept, n-are nici măcar un delfin sau un sometei, dar știe o mulțime de bancuri. Și uite că, oricît de simpatic era, într-o zi, la inventar, tot l-au găsit lipsă cu zece kile de cerneală și douăzeci de cutii cu acuarele. Cit p-aci s-o feștească.

— Cum s-o feștească, oameni buni? — a zis atunci șeful. Are lipsuri, e drept, dar are și calitate. Uitați realizările pe linie de crucea roșie? Uitați că e și pompier voluntar? Una peste alta, se acoperă.

Și l-au iertat pe Bucluc. La următorul inventar nu mai era în magazie nici un gram de cerneală, nici o acuarelă, în general nici o rechizită. L-a mai iertat o dată, iar la inventarul următor nu mai era nici magazinerul.

În scurt timp a picat și o hirtie de la tribunal, să-i facem caracterizarea, ca să-l cu-



# Balada cu o muscă



de AL. ANDRIȚOIU

Jahuc bizăie-n odaie, euervîndu-mă, o muscă.  
 Vai! Mă scoate din sărite că sînt inspirat și-n plus că  
 Am pierdut din minți rîma cea mai extra, cea mai rară.  
 Am deschis fereastra largă, socotînd că iese-afară  
 Musca neastîmpărată. Însă ea cu biz în glas,  
 În suprema-i ironie mi s-a așezat pe nas.  
 Am crezut că-mi ies din minți și cumplit, cu gesturi bruște,  
 Am cercat s-o prind din aer (știți și voi cum prindem muște)  
 Încît vis-a-vis vecinul, la fereastra lui, tăcut,  
 Și-a făcut de grabă cruce socotîndu-mă pierdut.

Și-a-nceput o luptă mare între muscă și-ntre mine,  
 Am luat ștergaru-n mîină și țintînd-o cît mai bine  
 Încercam să-i tai suflarea. Dar cum n-am făcut armata  
 Nu știam să trag la țintă încît musca, răsfățata,  
 Se muta de pe perete pe dulapul Bidermayer  
 Arătîndu-mi dosul negru. Și-apoi iar plutea prin aer,  
 Bizîndu-mă fervent  
 Și rostînd în limba-i muscă: «N-ai talent, zău n-ai talent!»  
 Asta a pus vîrf la toate! Am crezut că-mi crapă capul  
 Și-am lovit cu cărți în preajmă de se zgîlțuia dulapul,  
 Am zvrîlit spre ea romane și balade populare,  
 Ba, ca într-un sacrilegiu, chiar și critici literare.  
 — Huooo! Strigau vecinii, bieții, cei buruienosi la gură!  
 Prindeți-l! Legați-l! Iată-l, zvrîrle cu literatură  
 După-o muscă oarecare, fragedă și monotonă  
 Și care își exersează vocea ei de primadonă!  
 — Ia-n lăsați-mă în pace — le-am răspuns, că-s arțăgos.  
 Dar ce? Musca e-o albină? Ne aduce vreun folos?

Face miere? Dimpotrivă, face numai picățele,  
 Face puncte ca deunăzi pe vestitele cartele.  
 Atentează la igienă și aduce boli în casă,  
 Cade-n lapte și-n smîntînă și microbi în urmă-i lasă.  
 De-o omor e-un gest eroic și uman, ce-l înțeleg:  
 Nu omor în ea o muscă, ci un șir de muște-ntreg.  
 Dat fiindcă musca jace ouă foarte des și încă  
 Multe, nu ca o găină! Ouă ce nu se mănîncă!  
 Musca slută se prășește, se multiplică mereu.  
 Vom fi năpădiți de muște, fraților. Ce Dumnezeu!  
 O omor căci am văzut-o dînd tîrcoale la magiun!  
 — Hai chemați urgent salvarea! Omul ăsta e nebun!  
 Exclamau trufași vecinii. Mîine poate să ne-mpuște!  
 Așa-ncepe totdeauna desaxarea: prinziînd muște.

Și-am cedat. Să nu mă lege fedeleș într-un ospiciu,  
 Am lăsat să-și facă musca zgomotosul ei capriciu  
 Că doar nu o să dureze un mileniu (eu mi-am zis).  
 S-o lăsam să-și facă musca mendrele ca-n paradis,  
 Să se-nfrupte din dulceață, dacă vrea, chiar din pesmeți  
 Și să-și facă treaba mare pe oglînzi și pe pereți  
 Căci odată și o dată are să se plictisească  
 Și-o să cadă-n călimară (Dumnezeu să o ferească!).

Nici n-am terminat gîndirea asta cam hegeliană  
 Și-a intrat în călimară musca, musca diafană  
 Colcînd cu isterie-n micul ei recipient:  
 — Ești un terchea-berchea, dom'le. Asta e! Și n-ai talent!  
 Eu rideam văzînd că moare și că-n bleu o-nghite unda  
 De cerneală, ca-n balade. Și-a murit Amalasunda.

noască și cei de acolo.

Eu vă spun, dacă-mi fura careva balena, mi-l luam frumușel de guler, că ajungea la tribunal cu caracterizarea gata făcută. Putea el să fie cît de simpatic vreți. Chiar dacă știa pe dinafară toate bancurile care s-au spus de la Tutankamon încoace. Dar dacă, după ce l-am prins cu balena-n sac, mai vine cineva să-mi ceară și caracterizarea, răzbumam în ea tot neamul balenelor victime.

Dar șeful, cînd a auzit de caracterizare, s-a gîndit puțin și a spus:

— Are omul lipsuri, dar are și calități. Una peste alta...

Eu vă jur că tribunalul, cînd a cerut caracterizarea, s-a gîndit mai mult la lipsuri decît la calități. Dar șeful, probabil, nu și-a dat seama de acest lucru. Și uite că începe caracterizarea în problema rechizitelor cu gazeta de perete, unde Bucluc colabora regulat și cu cotizațiile sindicale, pe care le achita fără întîrziere. Plus că era cuviincios cu superiorii și adesea rămînea pentru lucrări suplimentare după orele de serviciu. Punct și semnat.

— Asta e culmea! — au zis unii.

Dar aflați că asta nu e culmea. Pină la culme mai e mult. Am citit eu în ziar de unul care, tot așa, delapidă de stîngea. Și era tot

așa, simpatic. Chiar mai simpatic. Poate știa toate bancurile, din toată galaxia, nu știu. Poate și mai multe. Într-un cuvînt, trebuia făcut ceva pentru el. Știți ce au făcut? O caracterizare? Aș! o scrisoare. Da, o intervenție la tribunal. I-a scris întreprinderea tribunalului că băiatul e de neînlocuit. Că respectivul e mare specialist. Că, într-un cuvînt, inculpatul e indispensabil la locul de producție. Așa că, dragi tovarăși de la tribunal, noi nu ne amestecăm, dar vă atragem atenția că dacă ne mai țineți multă vreme specialistul la zdup o-ncurcăm cu întreprinderea. Așa că să vedem cine răspunde. Cu alte cuvinte, dați-ne hoțul înapoi, că-i al nostru și-i păcat să stea acolo, cînd aici are un cîmp de activitate nelimitat!

— Omul are lipsuri, dar are și calități!  
 — rosti ca o sentință șeful meu deunăzi, vorbind despre același Bucluc.

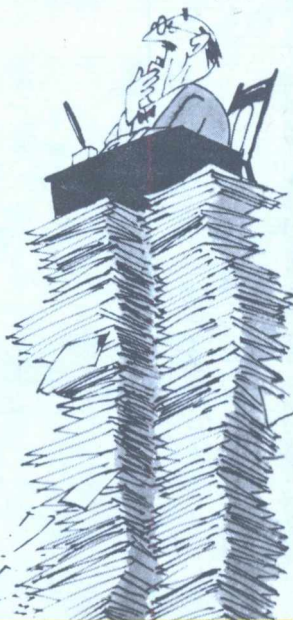
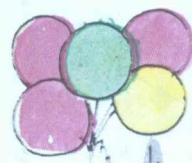
Era o zi cu ploaie. Și șeful își căuta galoșii. Galoșii lui la care nu umblase de cînd a plouat ultima oară. Dar galoșii nu-s. Nicăieri. Șeful e neliniștit.

— Cînd a plouat ultima oară?

— Nu chiar așa demult. În ziua cînd l-au luat pe Bucluc. În grabă, v-a luat el galoșii.

— Galoșii mei? Ei? Nemernicul! Pungașul! Haimanaua!!!

Asta da, caracterizare!



GRAD

CETĂȚEANUL: — Dacă nici astăzi nu-mi rezolvați cererea, sînt în aer!





FĂRĂ CUVINTE

I. AVIAN

# DOUA POSI- BILI- TĂȚI

După ce Dumnezeu a făcut pe om, pe cât posibil după chipul și asemănarea sa, l-a privit lung, i-a analizat lipsurile de construcție și le-a remediat imediat. Astfel unuia i-a adăugat un barbison, uneia o mini-jupă, alteia un permanent, mă rog, fiecăruia după necesități. Apoi i-a repartizat prin lume, strigându-le din urmă: «Înmulțiți-vă!». Parcă dacă nu le-ar fi atras el atenția...

După o vreme, un comitet de pămînteni s-a prezentat în fața celui de sus, cu următoarea doleanță: «Doamne, ne-ai aruncat pe pămînt, fără să ne fixezi un program adecvat. Fiecare procedează cum îl taie capul». Și domnul grăi: «Cu problemele de organizare a muncii se ocupă Sfîntul Petru. Vă adresați lui». «Păi noi știm că în atribuțiile sale intră numai evidența și paza porții raiului: cine intră, ciți intră, dacă au dreptul să intre...». «Să fim serioși, răspunde domnul, Petru n-are nici o treabă, că păcătoșii nu mai trec pe la poarta raiului. Sar gardul și se instalează în rai fără nici un fel de repartitie. Așa că are vreme să se ocupe și de sarcina asta. Ceau!»

S-au îndreptat delegații către Sfîntul Petru. L-au găsit mestecînd un chewing-gumm. I-au expus problema, și după o clipă de gîndire, el clătină aprobativ din cap: «Da, aveți dreptate. Fără un program nu puteți ieși la liman». Apoi după o altă clipă de gîndire, spuse:

— Iată programul vostru pe care-l veți respecta cu sfințenie: opt ore muncă, opt ore distracție, opt ore odihnă. Total 24 de ore.

Și comitetul s-a împrăștiat în cele patru vînturi ca să anunțe vestea.

Au trecut secole, milenii, muritorii aflau programul din generație în generație, un singur om nu l-a aflat. Unui singur suflet nu i s-a



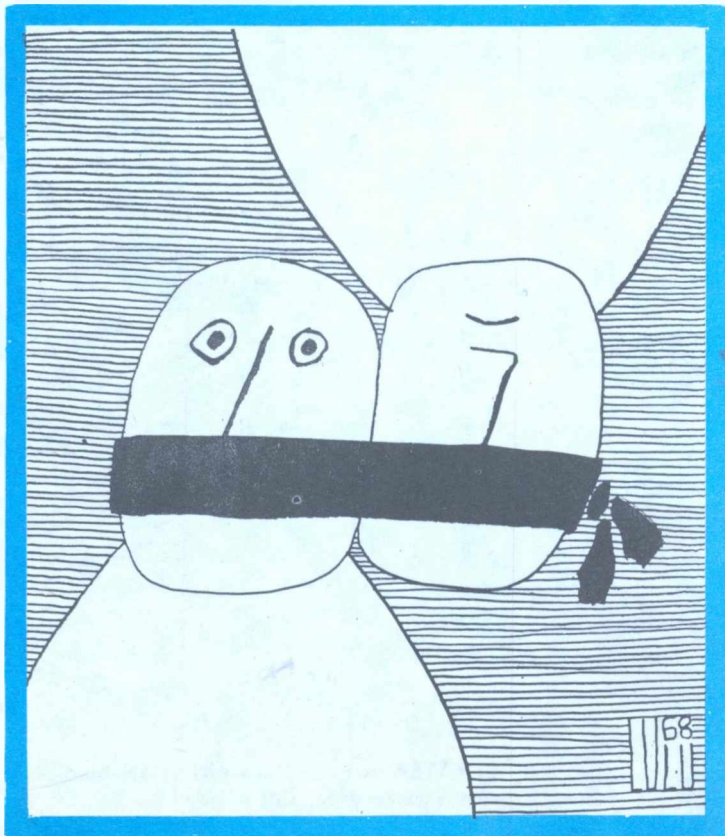
comunicat programul. El mai trăiește și astăzi. Nu în junglă și nici la Polul Nord. Nu în fundul oceanului și nici pe vreo orbită. Nu. Semenul nostru trăiește la Oradea. Și e medic. El n-a făcut parte din delegația oamenilor muncii care a fost în audiență la Sfîntul Petru. Tocmai atunci avea consultații. Și sârmanul medic, Ion Novac, n-a aflat nici pînă astăzi programul... Habar nu are că din 24 de ore, 16 îi sînt atribuite pentru odihnă și distracții. Și victima le munceste pe toate 24!... Ba uneori din 24 lucrează și 25 sau chiar 30 de ore pe zi. Așa reiese din condicile de prezență ale spitalului nr. 3 și nr. 5. Că muritorul se omoară la ambele spitale. Dar iată cum: În timp ce la unul lucrează, la celălalt semnează. Adică era prezent numai în condică. Pricipeți dumneavoastră cum devine treaba. Dacă aveți nevoie de vreun consult, vă prezentați la condica de prezență. Îi decupați de acolo numele, îl duceți în cabinet, îl fixați sub călimară ca să nu-l ia vîntul și-i spuneți semnăturii ce vă doare. E posibil ca semnătura să nu vă răspundă. În acest caz, îl așteptați pînă în ziua de 15, cînd se prezintă la casierie să-și ridice salariul. Atunci nu vine semnătura. Vine chiar el. În carne și chenzină...

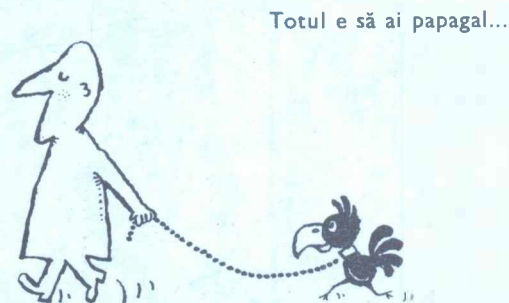
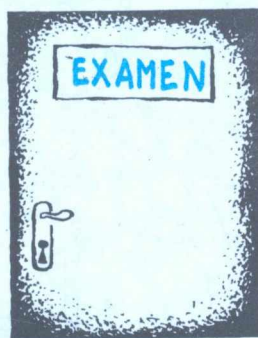
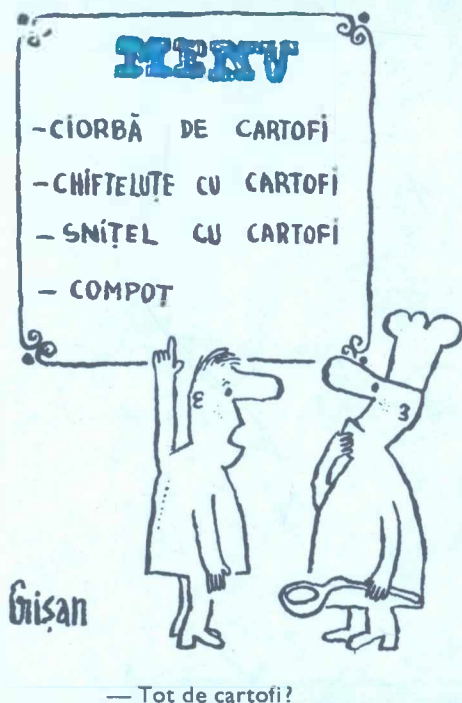
S-a prezentat un comitet de pămînteni la Sfîntul Petru să ceară derogare pentru acest nefericit. Sfîntul Petru, după o matură chibzuință a vorbit: «Există două posibilități. Primo: să-l convingem pe Dumnezeu să încetinească viteza de rotire a pămîntului, astfel ca ziua să se mărească la 30 de ore, și astfel Novac al vostru va intra în legalitate. Secundo: să se încetinească viteza de învîrtire a lui Novac, și să restituie miile de lei incasate nelegal».

Aflăm în ultima clipă că Dumnezeu a refuzat prima variantă.



## I. DOGAR-MARINESCU





Deschisă la casa de cultură a studenților

## Căsnicie...

de **V. HILMU**

De-ați ști cât de frumoasă-i viața-n doi,  
Așa, de pildă, cum o ducem noi!...  
Am vrut să pun, din pragul tinereții,  
Un friu vicisitudinilor vieții  
Și-atât de mult la rându-mi mi-am dorit  
Căminul ideal și fericit!...

O fată, dulce ca un trandafir,  
Pe care o iubesc și o admir,  
Așa e azi nevastă-mea cea nouă!...  
(Vă mulțumesc! Asemenea și vouă)

Ce bine-o prinde, praful când îl șterge...  
În piață, cu o coșniță când merge...  
Când face focul, limba cu măslină  
Și alte treburile d-astea, feminine,  
Cum este curățenia, brodatul,  
Cîrpitul, rînduiala și spălatul,  
Chiar dacă ne mai costă câte-un leu...  
Că bani aducem doar și ea și eu!

Bărbatului, în schimb, îi șade bine,  
Prin chiar natura lucrului în sine,  
Să aibă, fără multe ezitări,  
Cu totul altfel de preocupări:  
Eu, chiar din clipa când ne-am logodit,  
Un plan de perspectivă-am întocmit,  
Ca doar acele sarcini să-mi revină,  
De pondere specific masculină:  
Jurnale, zilnic, să aduc în casă,  
Să nu lipsesc, ca alții, de la masă,  
Să am cultură generală, deci  
Să știu întotdeauna când e meci...  
Precum și cea mai grea din misiuni:  
Adminstrarea banilor comuni!



## MEMORII ȘI

# Pepsi-Cola

Prima zi. Azi m-am hotărît să scriu. Nu prea am o grafie șic fiindcă eu de domnișoară, obișnuiesc să gîndesc mai mult prin viu grai sau telefon. Dar vorba latinului «Scripta Manent» că le văd și la latină de cînd cu filmele lui Gianî Morandi.

Din prima zi, de la prima vitrină, mi-a plăcut Niky. Eram la «Eva», unde căutam zi de zi o cremă de noapte bună, cînd a apărut el. Înalt, spătos, brunet și cu șlișuri laterale. Și cult, cult... în ultimul grad. Că eu simt omul cult de la primele expresii:

— Stimate duduiță, mă scuzați! Mi-a zis. Nu știți, la un păr blond sandrê, se asortează umbrela aceea extensibilă?

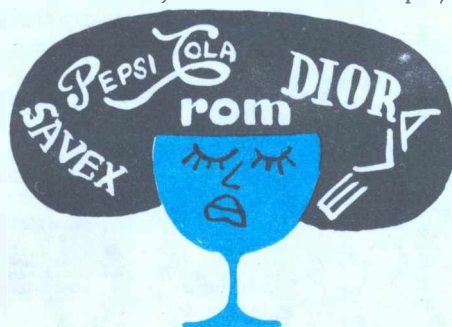
— Vai, stimate domnule, pardon! am răspuns eu roșindu-mă ca macul roșu de pe colina cu același nume. Faceți o mare greșală eronată. Nu este o umbrelă extensibilă ci una din import și cadrează cu orice păr natural vopsit cu Vella.

— Sinteți foarte amabilă! Și atît de cunosătoare...

— Da, cunosc aproape totul... din centru.

— Totul? Cu excepția mea, dacă-mi permiteți...

Și așa ne-am cunoscut. Dînsul cult pină-n măduva oaselor, iar eu cu nimic mai prejos.



Ne-am zîmbit mult, am discutat și mai mult, și l-am plimbat prin toate magazinele făcîndu-i ample expuneri. La Cafê-barul din colț, la un pahar de pepsi mi-a șoptit:

— De-ai ști de cînd caut...

— Ce? Lame Persona? Hai cu mine la «Adam».

A 3-a zi. Am intrat în cercul lui Niky. El e arhitect și are niște prieteni unul și unul. Ingineri, doctori, scriitori, oameni simpatici și cu atîta cultură că abia o mai pot duce. Ca dovadă doi din ei au și un început de chelie și ochelari. Eu, între intelectualii mă simt în apele mele. Le-am dat indicații pentru păr, cu loțiuni, cu lăptișor de matcă, cu Savex, cu Seboderm și Bromocet, încît au rămas trăsniți de bogăția mea de cunoștințe generale.

— Duduie Pepsi, îmi spune un foarte cunoscut actor... (numele îmi scapă), că așa m-a botezat Niky fiindcă eu nu servesc decît pepsi cu puțin rom și puțin pai, «Duduie Pepsi, ești o gingașă enciclopedie».

— Vai, lăsați, zic modestă, am eu figură de televizor pe programul 1?

Într-un grup se discuta aprins. Cineva spunea:

— E o chestiune de principiu... Știți doar că Lavoisier...

— Pardon, mă amestec eu zîbindu-le radios, se cheamă Courvoisier și vă rog să serviți că e un coniac unic. Adică de la magazinul Unic.

Acu'trei zile. Sintem nedespărțiți. În oraș, în societate, la expoziții. Eu fără el aș fi ca Pepsi fără Cola. Mă iubește și e mindru fiindcă știu totul.

— Mergem să-ți arăt niște pinze celebre la o expoziție?

(URMARE ÎN PAG. 14)

I. DAVIDESCU

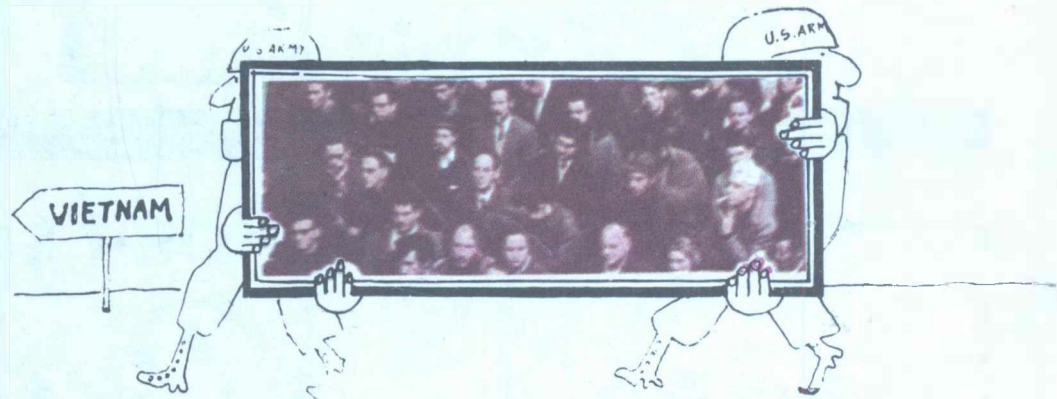


— Ionescule...

DAN HAYON



DORIN DIMITRIU



— Unu, doi, unu, doi... Tot poporul e cu noi.

**O LIPSĂ NEMOTI-VATĂ**

Cu cîtva timp în urmă a intrat un amic la farmacia din Călimănești, și a ieșit de acolo cîrînd în brațe un colet uriaș cu vată. Îl opresc și-l întreb: «Ce-i cu muntele ăsta alb? Ți-a născut nevasta un șeptilici și vrei să-l culci în vată?». «Nu, m-am tăiat la un deget». «Și? Ai degete de elefant?». «Nu. Elefantul nu are degete, dar nici farmacia nu are pachete mai mici».

Nu l-am crezut și am intrat și eu să mă conving: «M-am tăiat la un deget și aș dori un pachet cu vată, din cele obișnuite». «Nu avem decît neobișnuite», mi-a răspuns amabilă farmacista, așezîndu-mi în față un Ceahlău de vată. «Poftim. Juma' de kilogram».

O privesc năuc:

Nu vă supărați, eu nu m-am tăiat decît la un deget. Dar, presupunînd că m-am tăiat la două degete, la zece degete, sau, poftim, treacă de la mine, să presupunem că s-a tăiat și nevastă-mea la degete, și iar treacă de la mine și să presupunem că sîntem o familie de fachiri începători și încercînd să mergem pe cuie ne-am zgîriat la degetele picioarelor, sau, dacă doriți, să zicem că păstrez Everestul ăsta de vată pentru revelion cînd cei 40 de invitați, amețiți de băutură, se vor tăia în cioburile paharelor la cele 400 de degete, și... și ce-ați mai dori să presupunem, tovarășă farmacistă? Să presupunem că tot Călimăneștiul și-ar pune vată în urechi ca să nu audă explicațiile care mi le dați, și tot nu am ce face cu atîta vată!! Mai aveți ceva de adăugat? Adică... stați... mi-a venit o idee. Dați-mi încă un pachet și-mi deschid un depozit de vată prin mandat!

La vata, neamule!



*Dai un ban*

de SOI

Tovarășa Șerbănescu Florica din Oradea și-a cumpărat în rate, contra sumei de circa 12 000 de lei, o garnitură de mobilă tip «Crișana», lucrată la Intreprinderea de industrie locală Marghita. Odată adusă acasă, mobila, în contrast izbitor cu nivelul calității presupus de prețul mai sus arătat, a început să se transforme de la sine din tip «Crișana» în tip «bani aruncați pe fereastră». Astfel, fără nici un respect pentru cei aproape 12 000 de lei, prețul ei de vânzare, mobila a început să-și dea arama pe față, adică: lustrul s-a dus, furnirul a crăpat și s-a dezlipit, ușile s-au deformat și n-au mai acceptat să se închidă, picioarele de la masă au crăpat, suprafața mobilei s-a scorojit, s-a așchiat, s-a decolorat, adică, după cum se pare, mobila era pe cale să se transforme și ea în rate, adică în bucați.

Fericita cumpărătoare a reclamat și mobila a fost luată pentru recondiționare.

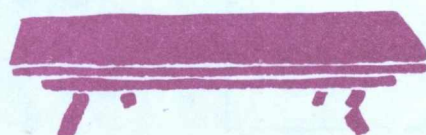
Așa ne scrie și Direcția de in-

dustrie locală din Consiliul popular județean provizoriu Bihor: «Prima reclamație a fost întemeiată».

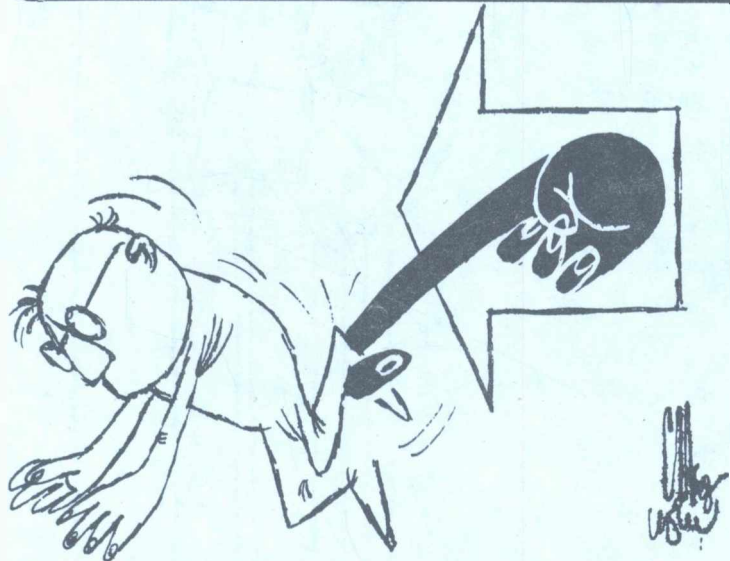
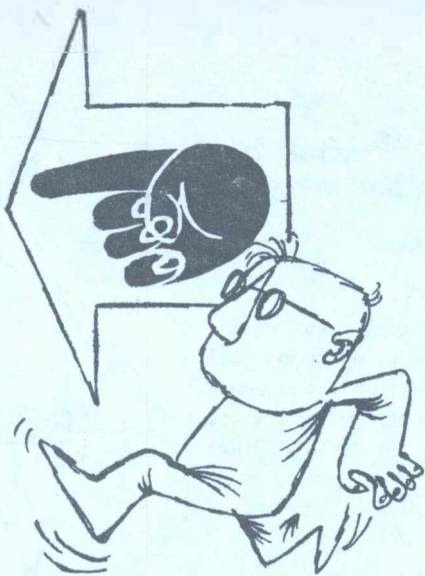
A doua reclamație, căci a mai fost una, «nu a mai avut nici un obiect», ne scrie aceeași direcție, «ea neincadrîndu-se în termenul de garanție».

Totuși, ne relatează scrisoarea respectivă, în urma insistențelor tovarășei Șerbănescu, (nu știm de ce ar provoca mirare niște insistențe pentru salvarea a 12 000 de lei, care nu cad nimănui din cer, și deci nu sînt motive să fie băgați cu inima ușoară în pămînt) «s-a dispus ridicarea mobilei pentru o nouă remediere, dar de fapt pentru vânzare la alt client».

Și treaba s-a rezolvat. Fosta cumpărătoare va primi banii, noul cumpărător îi va plăti repede, dar liti-giul continuă deoarece tovarășa Șerbănescu cere și cei 243 de lei pe care i-a plătit dobîndă la rate. Nu știm ce posibilități există ca această doleanță a primei cumpărătoare să







## PA ȘI PAIE!

Să vorbim despre paie. Nu e desigur subiectul cel mai la ordinea zilei, azi, cînd discutăm despre farfuriile zburătoare sau despre zborul în lună. Totuși au și paiele dreptul lor la viață, întrucît pînă una alta vitele se hrănesc tot după tehnica veche: cu nutreț.

Așadar, «Intreprinderea pentru colectarea și transportarea paielor» din București se ocupă despre ceea ce vorbește firma întreprinderii. Iată însă că la un centru al ei, în trimestrul IV al anului 1967, se constată un plus în gestiune de 4 781 tone. Bun! Vor avea patrupelele rații suplimentare. În 1968, același plus a devenit ca prin farmec un «plusișor», adică un plus mai mic. De numai 467 tone. Restul de 4 314 tone a fost sferterisit. La un alt centru, un plus de 237 tone de paie, a fost reprofilat mai tîrziu într-un minus de 1 724 tone!... Controlul efectuat și-a pus întrebarea: ce s-a întîmplat cu miile de tone dispărute?... Același refren l-a cîntat, pe linie de paie dispărute, și celor în cauză: «Spune-mi unde, cînd și cum?...». Iar aceștia au răspuns că luna știe dar nu spune...

Întrucît actualmente se fac ultimele pregătiri pentru zborul în lună, probabil că foarte curînd luna va vorbi...

Și vor urma desigur și alte zboruri...



## și nu face!

ȘCANU

satisfăcută. Dar părea însă că existau posibilități să nu se ajungă cu nici un fel la situația ca un produs valoros de 12 000 (douăsprezece mii lei) să fie trimis atît de urgent la condiționare. Nu ne miră că toșă Florica Șerbănescu a spus: «au banii înapoi» și că și-a pierdut încrederea în respectiva garanție după remediere, cînd a văzut aceasta, deși nouă, s-a pornit pe gregare.

După noi, problema pe care ar trebui să o rezolvat direcția respectivă și unitatea subordonată nu este aceea a sumei de 243 lei dobîndită la ratele pentru mobila tip «șană», ci rezolvarea acestui «tip» respect pentru banul consumatorului. Și afirmăm aceasta pentru că încheierea scrisorii pe care am trimis-o Direcția de industrie și comerț ni se arată că:

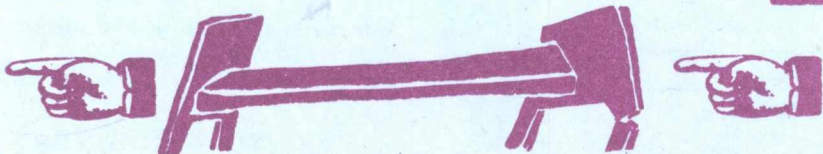
pentru calitatea necorespunzătoare a mobilei întreprinderea furată a fost pedepsită prin aceea

că a fost silită să reia mobila pentru remediere, deși termenul de garanție a fost depășit».

De aici desprindem că și a doua reclamație, deci, «a avut obiect», deși nu se mai încadra în termenul de garanție deoarece scrie direcția, cu mîna ei, că întreprinderea a fost silită «să reia mobila pentru remediere».

Și al doilea lucru pe care îl desprindem este, cică, «pedeapsa». Chiar dacă termenul de garanție a fost depășit, afirmația că este o pedeapsă a obliga pe cineva să-ți repare un lucru pe care l-ai plătit de bun (cu 12 000 lei) și ți l-a dat rău, ni se pare că are haz. Ai impresia că tovarășii care ne-au scris au ținut să procedeze «ca la Urzica» și au căutat ca scrisoarea dumnealor să aibă o poantă finală.

În general, însă, o poantă finală trebuie în așa fel găsită, încît cititorii să ridă de poantă, nu de autorii ei.



T. PALL



— Psss... psss...



— Hippy... director de bancă  
— Safty... secretară...

# Un mare prudent

Mache nu este un ipohondru. Mache este un mare prudent. Asta-i cu totul altceva. Seria de injecții făcută în burtă împotriva turbării s-a terminat. O blestemată de pisică pe care o avea în casă de peste zece ani l-a zgiriat ușor, după ce riciise cu unghiile rugina de pe o tablă de tinichea de la bucătărie. Și atunci Mache a început injecțiile. Unele în burtă, altele pentru tetanos. Și aceleași injecții le-a făcut și consoarta d-sale, Mița, pe motivul că dormea în același pat cu Mache.

Deci, după cum vă spuneam, Mache tocmai terminase un tratament împotriva brucelozei, fiindcă întâmplarea a făcut să bea după un amic care avea bruceloză. Și tratamentul l-a făcut și Mița, că doar locuiau în aceeași casă, beau din aceleași pahare, deși paharul, tacimul și farfuria lui Mache erau inselnate. Paharul printr-un cerc gros de metal, iar tacimul prin: «Furat de la restaurant...», fiindcă Mache n-avea altcum să deosebească tacimul lui de cel al consoartei. Fericit că toate s-au terminat cu bine (analize, electrocardiografe, encefalografe, radiografii, analiza urinei și a singelui plus alte mărunțișuri pe care Mache le făcea din două în două săptămâni), se plimba pe bulevard. Plimbatul ăsta avea și el rostul lui. (Descongestiona stomacul și scădea tensiunea pe care Mache nu o avea, dar s-ar fi putut s-o aibă). Deodată simți o înțepătură cam în dreptul apendicelui. Mache se opri făcându-se verde la față. O a doua înțepătură îl făcu să devină vișiniu-vinăt. A treia înțepătură îi dădu o culoare puțin verde. Se opri pe loc brobonit de sudoare. Pe lângă el trecură doi inși care discutau cu aprindere. Mache nu prinse decât câteva cuvinte: «Da, dragă! Pe stradă! A făcut o peritonită și gata a fost! Fă-ți idee! Cincizeci și opt de ani!».

Mache se reîntoarce la prima culoare; galben pal. Cincizeci și opt de ani! Virsta lui! Încercă să mai facă un pas. Din nou înțepătura. Opri un taxi apoi cu vocea stinsă indică adresa: «La Urgență!». Acolo, după ce se dădu jos din taxi, înțepătura a fost mai violentă.

— Asta-i fenomen de perforare! își zise Mache. Sigur că apendicele, intrat în putre-

facție, s-a perforat. Își pipăi fața. Ardea.

— Clar! Numai dacă m-ar opera imediat!

Medicii îl dezbrăcară urgent, îl consultară și îi puseră diagnosticul: «O sîrmă care era legată de o cheie Yalle, s-a desfăcut, înțepându-l în burtă».

Vasăzică nu era vorba de nici o peritonită! Pe drum se întîlni cu Tache.

— Ura, Tăchiță!

— Bună, Mache!

Și amîndoi se îmbrățișară, sărutîndu-se de cîteva ori.

— Da' ce-ai, Tăchiță? Ți s-au inecat corăbiile?

— Mă dor urechile. Azi e prima zi cînd ies din casă. Oreionul...

— Oreionul?

Tache aprobă din cap. Mache se făcu roșu ca sfecla apoi galben ca lămiia.

— D-le, ești un criminal! O fiară! Un... miriapod!

Și fără să-i mai adreseze un cuvînt lui Tache, îi întoarse spatele, lăsîndu-l pe acesta aiurit. Patru medici chestionați discret de Mache asupra oreionului își spuseră cuvîntul. Doi susțineau că chestiunea e gravă și că va trebui să facă atît el cît și Mița «Gama-globulină», în mod preventiv, ceilalți doi, dimpotrivă, l-au povăluit pe Mache să se lase de prostii. Al cincilea îi ceru însă lui Mache imperios să-și facă medicamentul recomandat. Mache și Mița îl făcură pînă la ultima picătură. Două termometre făceau cu schimbul în casa soților Mache și Mița. Telefonul zbirnii lung. Mache ridică receptorul înfășurat în vată.

— Alo! Cineee? Tache? Cum îți permiți, asasinule, să-mi telefonezi?

— Stai, omule, ce ți-a venit?

— Ce mi-a venit? După ce ai oreion mă mai și săruți?

— N-am nici un oreion, Mache! P-onoarea mea că n-am oreion... l-am avut la zece ani și tocmai vroiam să-ți spun...

N-a mai terminat. Mache a închis telefonul. Îi venea să înnebunească. Telefonul sună din nou.

— Alo! Mache!!...

— Ce mai vrei, d-le? Mă pui să fac gama-globulină cînd d-ta n-ai nimic?

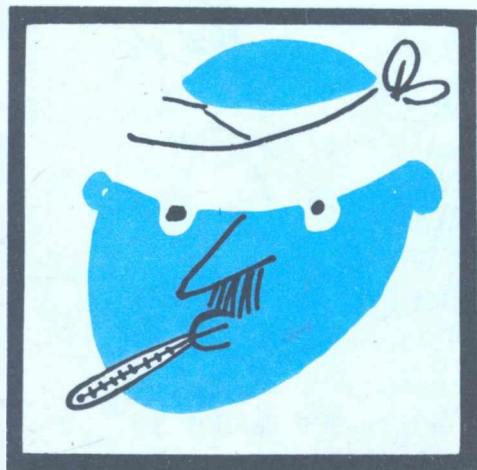
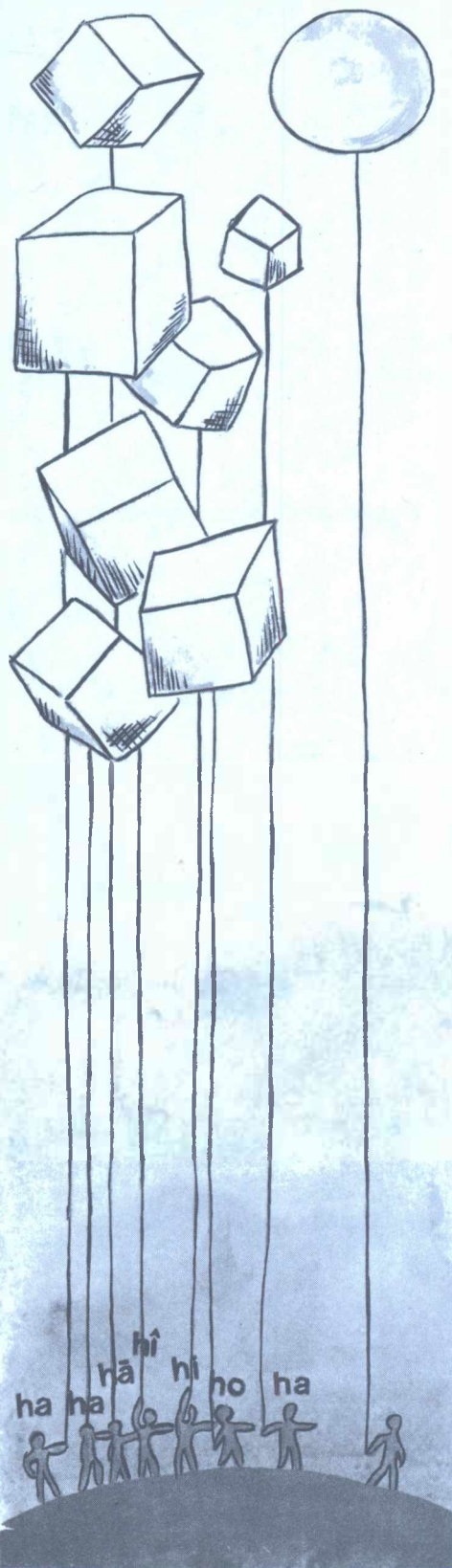
— Am, Mache. De ce nu mă lași să termin? Am, dar am pojar!

Era înspre primăvară. Mache se îndrepta înspre policlinică să-și facă analizele (electrocardiograma, encefalograma, tensiunea etc.).

De pe acoperiș un bloc de gheață se lăsă să lungeze ușor. Întîlnirea amicală între pălăria lui Mache și blocul de gheață, avu loc tocmai în clipa cînd Mache rostea pentru el: «Dacă n-am tensiune, vara asta...»

Blocul de gheață îl întrerupse pentru o clipă. Mache ridică privirea încrucișînd-o apoi ca mustățile unui crustaceu, terminîndu-și totuși ideea: «...Plec la mare!»

Și n-a mai plecat!



OLĂRĂRIT

Întîiul știe-n smalțuri și culoare  
Delicateți de porțelan să scoată;  
Dar constatăm că s-a întors de-odată  
La tehnica ghivecelor primare.

Al doilea, de caolin nu are  
Habar, dar cu pornire-nverșunată  
Frămîntă plămădeala delicată  
Cum se frămîntă lutul oarecare.

Al treilea așează cu migală  
Și lut și porțelan tot într-o oală  
Clasificînd cu rîvnă și metodă.

Mai este și-un al patrulea ce știe  
Și face porțelan cu măiestrie,  
Dar nu-i interesant, că nu-i la modă.

CONSTANTIN OTTESCU



## DESPRE MODĂ ȘI FRUMOS

— Mă ierți tinere că te acostez, dar aș vrea să-mi dai un interviu! Mai bine zis să stăm puțin de vorbă!

— Despre ce?

— Hai să spunem... despre frumos și modă...

— Interesant subiect... Dar nu vrei să intrăm la un bar de zi și să conversăm la un pahar de coniac? E la modă...

— Da... Dar subiectul meu este... și despre frumos...

— Și e urit să bei un pahar de coniac?

— Depinde...

— De ce depinde?

— Când îl bei, de ce îl bei, și cât bei...

— La «când» acum ține, că e seară nu? «De ce», avem un motiv bine determinat... «Cât», dacă ești mata cu mine, nu-s probleme mai cu seamă că matale plătești...

— În regulă... să intrăm...

— Deci, despre frumos și modă...

— Da' vreau de la început să te previn că nu-mi stă în fire să fac morală și nu sînt nici încuiat... Mai întii că, oi fi dumneata tînăr, dar nici eu nu-s, ca să zic așa, bătrîn... La 44 de ani nu se poate spune, nu? Desigur, dacă mă privești de pe poziția de 20 de ani, sînt bătrîn! Dar dacă mă privești de la 65, sînt și eu un puști, este?

— Maestre, eu nu pot să te privesc de la 65, că am 19!

— Mersi!

— Și dacă o luăm așa, și unul de 65 privit de la 80 este un zglobiu!

— Dragă tinere, de fapt nu acesta este subiectul meu! Și în definitiv se știe că nu interesează vîrsta calendaristică ci vîrsta pe care o are inima!

— Acum, cînd unuia de 65 de ani i se grefează o inimă de 40, metafora aceasta capătă și aplicația concretă...

— Ei, nu chiar concretă, intrucît nu se poate grefa chiar totul... Momentan inima, rinichii, ficatul...

— Și un genunchi, am auzit!

— Ei, uite vezi, la 65 de ani, parcă numai genunchiul îți lipsește... Dar să revenim, tinere... Țineam să te asigur că și mie îmi place să merg în pas cu moda. Fiindcă mi-am dat seama că în majoritatea cazurilor schimbările modei au făcut frumos! Mi-a plăcut și haina scurtă, îmi place acum și cea lungă, mai evazată, și pantalonii înguști, și pantofii cu vîrf ascuțit, și cei acum cu bot pătrat, chiar și tunsoarea Cicero, care ne dădea tuturor un aer de romani ieșiți tocmai victorioși dintr-o luptă cu Parții, să spunem că unora le stă bine și barba care le acoperă poate unele defecte, mi-a plăcut și...

— La femei mini-jupul...

— Da, dar cu două limite: o limită la fustă și una la vîrstă... Știi, nu toți genunchii suportă să fie în pas cu moda... Dar să revenim la băieți... Deci e clar, îmi place tot

ce e nou, dar și frumos! Ce nu-mi place însă la voi este această claie pe care o lăsați pe cap și pe ceafă, dar mai cu seamă pădurea de perciuni care vă acoperă urechile, vă intră parcă și în ochi și vă apropie de... nu știu cine, pentru că să-ți spun drept, nici urangutanii nu poartă asemenea perciuni și nici nu au claie pe cap...

— E modern, maestre.

— Și ce? Dumneata nu te uii în oglindă? Nu te sperii? De ce trebuie să preiei totul, fără discernămint? Nu e vizibil ce s-a ales din dumneata, un băiat drăguț, acum, cînd ai capul vîrit într-o claie de păr neingrijit? Nu vezi că ești urit?

— Să știți că și urîții sînt la modă!

— O fi, dar nu respingătorii! Sînteți antipatici, domnule! Și cît o să trăiesc, n-o să mă convingă nimeni că antipaticii pot fi la modă! Sigur, un om urit, poate fi simpatic! Dar în halul în care arăți acum, cu desigur ăsta care pornește de la tîmple și se întinde ca o molimă pe obraji, pe git, pe ceafă, numai simpatic nu ești! Nu pot să pricep nici în ruptul capului de ce țin niște băieți tineri, care arată ca oamenii, să se poacă în felul ăsta! Spune-mi mai aveți succes la fete așa cum arătați acum?

— Ce să facă, au alții?

— Ei lasă că nu umblă băieții toți cu obraji împăduriți. Vă văd eu... Cei de prin baruri, de pe la baluri...

— Și pe la televiziune...

— Da, parcă și pe acolo, am reținut și dintr-o cronică, într-un ziar, această observație despre un cîntăreț de muzică ușoară, talentat de altfel! Pînă acum avea un singur defect: se biția prea mult! Acum și-a lăsat și pădure pe față... Aproape că nici nu mai vezi pe unde cîntă...

— Moda, maestre...

— Ce-are a face băiete, ce voi nu aveți ochi, creier, voință? Lansați voi altă modă dacă sînteți în stare! E adevărat că ne-au vizitat mulți cîntăreți tineri pletoși, netunși și nerași! Dar să fiu iertat, urîți toți din cauza asta, ca focul! Repet, nu pricep de ce un om tînăr să țină cu tot dinadinsul să se transforme în număr de grand-guignol! Mai bem un coniac?

— Păi, spuneți că...

— M-am înfierbîntat, și apoi nici nu e prea mult! Ei, ce părere ai?

— Să mă mai gîndesc...

— Ei, oricum am realizat ceva...

Pentru că totul în viață este să începi să gîndești... Orice început e greu, dar cînd începi... te tunzi... Ei, la revedere, și iartă-mă că ți-am răpit timpul...

— Într-adevăr! Va trebui să amin!

— Nu înțeleg...

— Mi-ați răpit tocmai timpul pe care-l programasem pentru tuns... Așa că...

— Ți-am ră... pardon, la revedere, eu rămîn să mai beau un coniac...



# „PENTRU PRIMA OARĂ ÎN ACEST ORAȘ”

Maria Filotti, marea noastră actriță și eminentă profesoară de teatru, a fost — după cum se știe — o tot atît de valoroasă directoare a teatrului care, ani de-a rîndul, i-a purtat cu cinste numele.

Se zice că neuitata interpretă a unui bogat șirag de roluri ar fi fost — scuzați!... zgîrcită! Se poate... Tot ce se poate...

Dacă pe actori și pe autorii dramatici (autohtoni, bineînțeleș), Maria Filotti îi mai... juca pe degete, reducîndu-le din pretenții, cu alți colaboratori ai teatrului nu-i prea mergea. Mai ales cu Lică Teodorescu, renumitul impresar și organizator de turnee, care știa ca nimeni altul să-și impună punctul de vedere în tranzacțiile cu directoarea teatrului. Lică Teodorescu își cunoștea meseria. Mergea aproape fără greș la ținta succesului material. Asista la repetițiile generale, privind la cele ce se petreceau pe scenă cu un aer ușor blazat. Apoi, flegmatic, se adresa directoarei:

— Madam Filotti cu piesa asta nu fac turneu! Nu «merge» la provincie!

— Și ce propui, Lică, pentru turneu?

Lică Teodorescu, care nu dădea importanță nici titlului piesei și mai puțin numelui autorului, (le cam incurca!) răspunse sec:

— Piesa aia în care o joci pe regina Angliei! (N.A. Era vorba de «Elisabeth și Essex», în care Maria Filotti înregistrase o strălucită biruință artistică).

— Dar are multe personaje, multe costume, multe decoruri, greu de manevrat!!!

— N-are importanță! Știu eu ce știu!

Într-adevăr, Lică știa! Peste puțin întreaga țară, de la Satu Mare la Tulcea, de la Timișoara la Botoșani era împinzită cu uriașe afișe anunțînd «marea lovitură a stagiunii», «un spectacol de neuitat, cum n-ai mai văzut niciodată!» etc., etc. Efectul acestei ingenioase publicități a fost extraordinar! Teatrele provinciale erau pur și simplu luate cu asalt. Succesul material depășise cele mai optimiste previziuni.

Maria Filotti nu era totuși pe deplin mulțumită. Îl bănuia pe Lică de unele «combinații». Simțea că ingeniosul impresar, deși îi asigura săli arhipline, își crease unele venituri suplimentare, despre care nu sufla o vorbă.

Temerile directoarei — nu-i vorbă — erau întemeiate. Lică avea «acoperire» prezentînd borderourile de încasări la... centimă, dar el practica și ingeniosul procedeu al... «căciulii», adică dădea drumul în sală unui însemnat număr de spectatori fără bilete, care-și plăteau intrarea... «un pol de căciulă», poli care intrau, fără vamă, în buzunarele impresarului.

Directoarea, neavînd dovezi, nu-i reproșa lui Lică nimic.

Întimplarea făcu, ca la Tecuci, cabina Mariei Filotti să fie plasată chiar într-o încăpere care dădea în holl-ul teatrului. Printr-o ferăstrui-



că, ce nu se observa de la «control», directoarea putea urmări... manevrele lui Lică și văzu ceea ce ținea să vadă. Deschise fereastra și strigă cu voce înfricoșătoare:

— Te văd, Lică! Te văd!

Apoi, trimise să-l cheme.

Lică sosi de îndată și smerit așteptă să se reverse asupra lui torențului de reproșuri, care nu întirzie:

— Bine, Lică! Să-mi faci tu mie una ca asta! Să-ți bați joc în halul asta de mine! Lasă că te-nvăț eu minte! Să știi că te fac de ris. La pauză, am să controlez *personal* biletele și pe spectatorii pe care-i voi găsi fără bilet voi pune să fie evacuați... Te avertizez că așa voi face!...

N-apucă să termine săpuneala, căci regizorul de culise îi făcea semne desperate să intre în scenă la... replică.

Înfricoșat de-a binelea de perspectiva ce i se oferea, impresarul, care o sfeclise rău de tot, căută o soluție salvatoare. Se strecură printre decoruri și cînd Maria Filotti

ieși pentru moment din scenă îi spuse șoptit:

— Madam' Filotti vă rog să renunțați la ideea de a face controlul biletelor... N-are nici un rost... Mă discreditati... Și-apoi, nici n-aveți timp să vă schimbați costumul... Doar, n-o să vă duceți în sală în costumul Elisabetei! (N.A. Într-adevăr, o somptuoasă rochie de epocă, încărcată cu fireturi și mărgele).

— Nu-mi pasă, Lică! Nu-mi pasă! Așa am să mă duc! Să mă vadă toată lumea și să afle, ce soi de impresar ești! Auzi, «un pol de căciulă»!

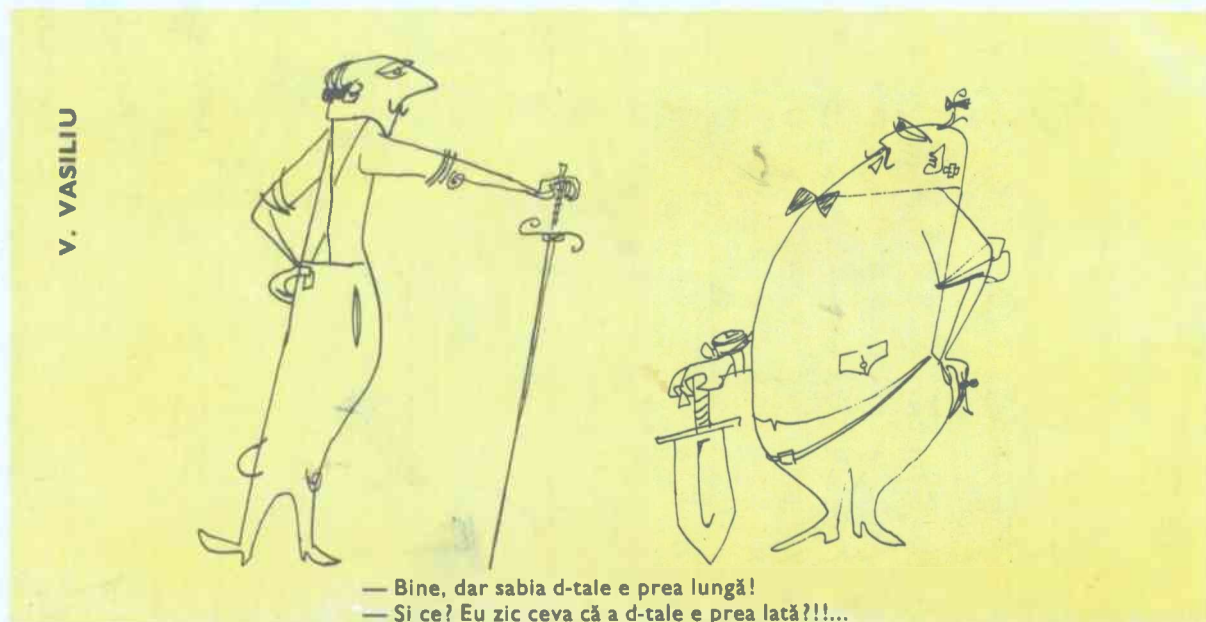
Cînd furtunoasele ovății marcară sfîrșitul primului act, iar Maria Filotti, însoțită de parteneri, mulțumea publicului pentru aplauze, spre stupefarea celor de pe scenă, își face apariția în mijlocul lor, — cine credeți? — chiar Lică Teodorescu. Cu un gest teatral, își fixează bine monoculul și, în timp ce aclamațiile publicului se potoliră, anunță cu voce fermă:

— Onoratul public este rugat să nu părăsească sala de spectacol, în timpul antractului. Se va face controlul biletelor și pentru prima oară în acest oraș, controlul va fi făcut chiar de... (și arătînd cu brațul întins spre Maria Filotti)... Elisabeta, regina Angliei, în persoană!!!

Spectatorii se priveau nedumeriți, nu știau ce să creadă. Cortina se lăsă. Maria Filotti, nevoită să renunțe la năstrușnicul ei proiect, se repezi la Lică:

— Mi-ai făcut-o! Dar n-ai să-mi scapi! Ne răfuim noi miine la București...

N-am idee cum au decurs răfuielele, la București. Știu însă că următorul turneu al Teatrului «Maria Filotti», ca și următoarele zecedouăzeci de turnee au fost organizate tot de experimentatul și imbatibilul impresar Lică Teodorescu!



# Telegramele ucigașe

— Un nou episod al serialului «Răzbunătorii» —

— Vă rog să dezlegați misterul, doamnă Peel, insistă omul. Aveți timp că simbăta asta pe canalul 6 se dau «Campionii».

★

Trecuseră câteva zile de la cele două vizite neașteptate și concomitente. În apartamentul lui John Steed, acesta își schimba floarea de la butonieră tocmai când Emma îl întreba:

— Ei, ai descoperit ceva?

— Deocamdată am altă treabă! zîmbi John fotogenic pe dreapta, partea în care erau plasate totdeauna camerele de luat vederi timbrate din stațiunile de munte. Am găsit niște resturi...

— Ce resturi? îl intrerupse Emma.

— De șampanie într-o sticlă. Hai să bem, așa cum facem de fiecare dată în fața telespectatorilor.

— Atunci, spuse Emma, eu trebuie să bat. Dar n-am ce...

— Uite furca telefonului. Bate în ea să vină mai repede tonul. După aceea cheamă-i aici pe cei doi cu telegramele misterioase.

— Am înțeles! rise croina serialului. Și dumneata, John, ai dezlegat misterul.

★

Cînd cei doi chemați telefonic își făcură apariția în apartament, atît Emma cît și John se repeziră la ei, le dădură jos de pe cap pălăriile și le strigară:

— V-am descoperit!!

— Foarte rău! spuse reprezentantul institutului de proiectări. Că sînt ferestrele deschise și putem răci din cauza curentului.

— Nu te ascunde după vorbe! tună fără să fulgere detectivul amator de șampanie și

flori la butonieră. Mai bine spuneți amîndoi ce e cu noul cuptor tunel de la fabrica «Mureșeni» din Tg. Mureș.

— Din aprilie 1968 produce doar corespondență între institutul nostru și fabrică! spuse cel de la I.P.I.M.P.C. Noi, ca autori ai proiectului, nu permitem ca inovația făcută în această întreprindere, și aprobată de forurile competente, să fie aplicată la cuptor, pentru a-l îmbunătăți.

— Iar, noi, din contra, vrem să aplicăm inovația, precum ne cere și Ministerul Industriei Construcțiilor! insistă cel de la Tg. Mureș. Și cum institutul nu e de acord, îi scriem mereu să-l convingem.

— Aici e taina telegramelor! zîmbi acru Steed. Datorită nesfîrșitei corespondențe dintre voi, ați ajuns cei mai buni consumatori ai fabricilor de hirtie, de timbre, de indigo și de panglici pentru mașinile de scris.

— V-ați lămurit? interveni și Emma. Apoi, fără să aștepte răspuns de la cei doi, ci de la forurile lor superioare, le mai spuse: Acum am vrea să primiți asemenea telegrame și de la șantierile de construcții, pentru că o să-i ajutați să-și facă planul.

— Cum? întrebă cei doi, într-un singur glas, pe două voci, unul fiind bas și celălalt presbit.

— Terminind odată corespondența dintre voi și punînd în funcțiune cuptorul-tunel, ca să dea cărămizile cu care fabrica a rămas în urmă! le porunci Emma.

— La treabă! Cuptorul-tunel e pentru ars cărămizile și nu gazul! incheie Steed discuția și materialul de față.



Orologiul din vechiul turn al orașului bătea ora 3 și 10 minute ziua. Pînă atunci nu se întimplase nimic în acest episod deoarece John Steed sosise de puțină vreme acasă, împreună cu melonul și nelipsita lui umbrelă, de fapt un întreg arsenal de la sabie și pînă la rachete balistice. Deodată, în salonul care îi servea și de sufragerie, deoarece acolo minca totdeauna papară de la Emma Peel ori de cite ori întirzia dezlegarea unui mister, pătrunse un necunoscut.

— Am venit să stăm de vorbă! spuse acesta.

— Cine ești dumneata? îl întrebă Steed.

— Cel care a făcut o jumătate de oră antecameră la dumneavoastră. Că nu mă lăsa să intru valetul de pică.

— De pică? se miră detectivul.

— Da, că este frumos de pică!... Dar să vă spun de ce am venit. Eu lucrez la Institutul de proiectări pentru industria materialelor și prefabricatelor de construcții din București sau, pe scurt, I.P.I.M.P.C. Aș vrea să lămurii misterul telegramelor care ne vin de la o vreme la institut.

— Ce telegrame?

— De felicitări. Toate au același conținut: «Mulțumim pentru ajutorul dat de dumneavoastră în realizarea planului nostru».

— Aha! făcu Steed, dumirit că se întrezărea un nou mister din serialul său. Și cine le semnează?

— De fiecare dată telegramele au un alt expeditor: o fabrică de hirtie, una de panglici pentru mașini de scris, alta de hirtie carbon. Recent am primit o telegramă și de la fabrica de timbre. Și nu înțelegem rostul acestor mulțumiri. Doar institutul nostru n-are nici o legătură cu expeditorii...

— Este vorba de niște telegrame ucigașe! murmură trist colegul de aventuri al Emmei Peel.

— Ucigașe? se miră necunoscutul.

— Da! Mi-au omorît concediul pe care intenționez să mi-l iau. Acum trebuie să mă ocup de acest caz!

★

La locuința simpaticei Emma Peel avea loc o întimplare asemănătoare. Un alt necunoscut se plîngea și el gazdei că nu înțelegea rostul unor telegrame de mulțumiri, venite la ei, la fabrica «Mureșeni» din Tg. Mureș. Pasă-mi-te, telegramele erau trimise de acciași expeditori ca și în cazul preluat de John Steed.

## FENOMEN „TRANSPORTABIL“

Conducerea întreprinderii de construcții-montaje din Brașov și-a făcut datoria cu abnegație și căldură familială față de salariații săi care lucrează pe Șantierul nr. 4 Colibași, județul Argeș. De fapt, de abnegație, ca și de căldura amintită, cei care se bucură cel mai mult nu sînt salariații, ci neamurile lor. Rude apropiate sau îndepărtate, unchi și mătuși, nepoți, veri, frați și surori, toți care vor să vină în vizită la Colibași, în virtutea hotărîrii conducerii I.C.M. au la dispoziție microbuze.

Transportul cu microbuzele ar trebui să se facă pe bază de autoplată și la tarifele legale în vigoare.



Ar trebui. În realitate transportul se face la tarif de... mesagerii și nu de pasageri. Un drum, de exemplu de la Brașov la Pitești, costă 47 de lei și este contabilizat cu 17 lei. De la Pitești la Oradea — distanță 580 km — drumul costă 199 de lei și este socotit 57 lei.

În plus, deși tariful este ultra-reduc, din dispoziția ingenioasei conduceri, călătoriile se fac în cont și nimeni nu se preocupă de încasarea banilor. Deci, nu în plus, ci de fapt în minus încă vreo câteva sute de mii de lei.

Iată cum, folosind pe ocolite niște micro-buzuri, se poate ajunge în linie dreaptă la maxi-abuzuri!



G. LININ — Sibiu  
Regretăm că despre poezia «Asta, da, tablou», nu putem spune «Asta, da, poezie!»

RODICA LILIANA LAZĂR — elevă, Galați

E drept că poezia «Iluzii de poetă» nu este la înălțimea cuvenită publicării (după cum afirmați) dar, cum nici dv. nu aveți încă înălțimea unui om mare, mai sint șanse de creștere...

GICA I. ȘERBAN — Com. Dobra, jud. Dimbovița

Ne puneți o întrebare «serioasă» și anume — unde puteți urma o școală de muzică ușoară pentru profesioniști. Cred că, deocamdată, e bine să vă terminați școala. Până atunci vă veți da seama dacă aveți numai dorința de a deveni cântăreț sau și vocația necesară. Poezia poartă și ea amprenta celor 16 ani: e sinceră, naivă, dar cu foarte multe stingăcii. Și în această privință vă sfătuim să terminați școala. După cum vedeți, învățătura stă la baza tuturor artelor...

MARIUS CĂLINESCU — Drăgășani  
Desenele sint catastrofale. Definițiile sint triste. Iată una care are risul doar în... temă.  
● *Risul nu te îngrașă niciodată fiindcă nu e bun de mâncare.*

MIHAI NICOLA — Pitești  
Nu. Încercările dv. în proză nu sint atit de «simboliste ca să fie ermetice», după cum le caracterizați. Dar e păcat că nu sint (vă citez): «rodul unor șlefuiuri ale gândurilor mai dinainte scrise». N-ar strica să le șlefuiți, totuși. Ați evita, de pildă, expresii în genul celui «te rizi de mine» aflat pe una din pagini.

VIRGIL VAȘUȚA — Iași  
Versurile sint foarte slabe. Nu știm ce sfat să vă dăm. Ar exista unul, dar mi-e teamă că n-o să-l urmați...

OLGA DEMARAT — Vaslui  
Vă înțeleg perfect sentimentele reale care v-au dictat aceste versuri:

*Nu vreau să-mi număr ani  
Căci zău m-aș revolta  
Că n-aș putea pe dinșii  
De a mă răzbuna.*

Se prea poate să fie greu «de a vă răzbuna pe ani», dar ce aveți cu cititorii?

## MEMORII ȘI PEPSI-COLA

(URMARE DIN PAG. 7)

— Grozav. Știi doar că mă pricep. E cu vinzare?

Și-mi arată niște tablouri. Zice: Asta-i un Chagal din Franța. Mai bine îi arătam eu un tergal din Spania.

Ultima zi: Totul s-a terminat. Cică n-are de discuta cu mine care-s mai edificată decit el în toate materiile și materialele.

Ultimul dialog s-a terminat astfel:

— Tu nici n-ai auzit de Zola! mi-a spus.

— Regret... sint complet de-zolată.

— Bine, dar tu nu citești nimic, niciodată?

— Cum să nu! Reclamele, prețurile, anun-

I.M. VINTILĂ — Oradea  
Culorile desenelor sint prea vii, ideile prea... moarte. Căutați o cale mai puțin... exagerată.

NELU MARIȘ — Sibiu  
Reveniți. Cu altceva.

ELISABETA ROMEDEA — Bacău  
Tot ce ne-ați trimis s-a clasat. E greșit să vă pierdeți însă avintul. Nu se știe niciodată din care coș sare iepurele.

SIMPLICIUS — Loco  
Păcat. Imagini frumoase ca acestea: «ferestre urite prin care plinge viața» sau «ferestre care cochetează între ele cind se pregătesc căsătoriile»... Dar nu pricep de ce ați numit ferestrele Pim, Pam, Pum, Pom? Absurdul, în poezia modernă, nu trebuie să sară, totuși, peste... cal.

CONSTANTIN PAVEL — Botoșani  
Idea din desenul ultim e bună («Salvamar-ul»). Din păcate desenul e slab. Poate reușiți să găsiți forma corespunzătoare.

GR. RADU — Loco  
Nu primim idei fără caricaturi și nici caricaturi fără idei. Așa că procedați și dv. cum e mai bine...

LEON TODERICI — Loco  
Nu e rău, dar se poate și mai bine.

PANTEA NISTOR — Oradea  
«Metamorfoza» e lipsită de umor. Se pare că nici nu ați intenționat să-l întrebuițați. În cazul în care puteți produce metamorfoza de rigoare, o așteptăm.

PETRE RUPAN — Loco; EMIL PETRIU — Hațeg  
Între desen și caricatură există o mică diferență. Dacă n-ați observat-o înseamnă că mai aveți de învățat...

Deocamdată, nu!  
Sterică Weber — Loco, Vasile Păpăuți — comuna Cumpăna, jud. Constanța, C. Vasile — Arad, Iuliu Mereg — Birlad, Dorel Bernștein — Focșani, Ciprian Zaporeniuc — Brașov, Gh. Tudose — Mangalia, N. Ștefan Rădulescu — Loco, M. Elena — Bistrița, George Spineanu — Ploiești, Augustin Cosma — Bistrița-Năsăud, Victor Bănică — Simeria, Valeriu Olaru — Botoșani, Ionel Tenne — Loco, Ion Cucu — com. Drajna de Jos, Prahova.



M. IORDA



țurile. Nimeni nu se naște învățat, să știi!

— Dar de cărți, tu nu ai auzit?

— Ba da, dar în doi nu putem juca nimic.

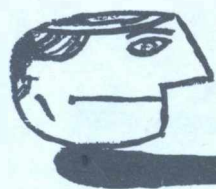
— Văd că nu ne înțelegem. Stai prost cu cultura.

— Și ce, vrei să m-apuc de agricultură? Pa. Și Pepsi!

P.S. Azi l-am zărit cu Lenuța. Ei și? Mare lucru că-i la Universitatea Populară!

pentru conformitate,  
ALEX. LĂPUȘNEANU

— Cind ai să te potolești odată? De trei nopți te visez sărutînd-o pe vecina de-alături!



## URZICO DRAGĂ,

Sînt vreo cinci ani de cînd s-a abandonat darea în folosință a grădinii de vară aparținînd cinematografului de la noi din Bocșa, — grădinei respective lipsindu-i doar cîteva simple amenajări. Este foarte adevărat că în prezent nimeni nu ar dori să vizioneze un film într-o grădină deoarece e frig și plouă, dar nu-i chiar atît de mult de cînd a fost cald și senin și nici n-o să treacă o veșnicie pînă ce timpul va fi din nou frumos.

De aceea ne-am gîndit că în această privință ar trebui luate măsuri de pe acum, că noi aici zicem așa: omul gospodar își face vara sanie și iarna... grădină de vară...

**P. Traian, Bocșa,**  
jud. Caraș-Severin

## DRAGĂ URZICO,

Deși s-au făcut tot soiul de promisiuni în legătură cu suplimentarea de locuri pentru Huși la trenurile

accelerate care circulă pe linia București-Iași în mod practic nu s-a făcut nimic. Nici măcar nu s-a asigurat o mai rezonabilă proporție între locurile de clasa I și cele de clasa a II-a la unicul vagon direct.

Așa că ce să mai lungim vorba, cu toate că reclamațiile se țin lanț, călătoria spre Huși sau de acolo spre București a devenit un adevărat chin care se desfășoară cu o intensitate constantă pe o distanță de peste 400 km.

Probabil că pentru a autoriza atașarea a încă unui vagon de călători Direcția C.F.R. București vrea mai întîi să se asigure de două vagoane de reclamații.

Mă rog, dar astea pe ce linie circulă, că nu le vede nimeni din minister?

**Un grup de călători,**  
București

## URZICUȚO,

La un moment dat la Facultatea de filologie a Universității din Cluj

s-a anunțat un concurs pentru obținerea unor burse de studii în străinătate. Printre cei care au dorit să se prezinte la acest concurs a fost și studenta Buda Sorina, deținătoare a unor calificative foarte bune. Dar ea n-a fost selecționată pentru a participa la concurs din neglijența



unui cadru administrativ al facultății care a încurcat socotelile în registrul matricol în sensul că n-a calculat corect media notelor Sorinei Buda.

Sesizînd faptul s-a răspuns blajin: ne pare rău, a fost o greșeală regretabilă. Pardon!

Asta însă nu-i o scuză... «Honoris causa».

**Petrescu S., Cluj**

## URZICO,

La clubul «Steagul Roșu» din Brașov se organizase într-o vreme o secție de box în frunte cu antrenorul boxer Cucuiatu Augustin. Un timp, antrenamentele au fost la ordinea zilei dar curînd, pe de o parte datorită lipsei de sprijin din partea conducerii clubului și pe de altă parte datorită activității necorespunzătoare a boxerului Cucuiatu, activitatea secției abia mai pulsează, spre regretul a numeroși amatori ai sportului cu mînuși.

Astfel singurul punct obținut și care va rămîne de neuitat este acela că întreaga secție de box a clubului «Steagul Roșu» e actualmente la podea!

«Unu — doi — trei — patru —  
— — — nouă — K.O.!

**Tofon Gh., Brașov**

Rubrică redactată  
de DAN MANOLESCU

## REMUS TĂZLĂUANU



— Vrei să mi-o întorci și mie??

## REȚETE

Iubiți cititori, ascuțiți-vă creioanele, pregătiți-vă hîrtie și luați notițe! Din Rîmnicu Vilcea măcelarul Constantin Boaldă vă transmite ultimele rețete de îmbogățire rapidă. Atențiune! Vorbește Boaldă:

«Dragi iliciți, dacă vreți să vă cumpărați o casă în valoare de patruzeci de mii lei, e simplu. Căutați casa și cumpărați-o. Banii? Banii îi obțineți ușor de tot. Încercați în fel și chip să fiți unși responsabili de unitate la o măcelărie din piață. În rest, nu e nici o bătaie de cap. Cumpărați porci de la particulari și îi revindeți prin unitatea O.C.L.

Astfel șoricul se transformă în hol, șunca devine sufragerie, parizerul dependințe cu acces la baie și bucătărie, slîcina se profilează în mobilă și perdele.

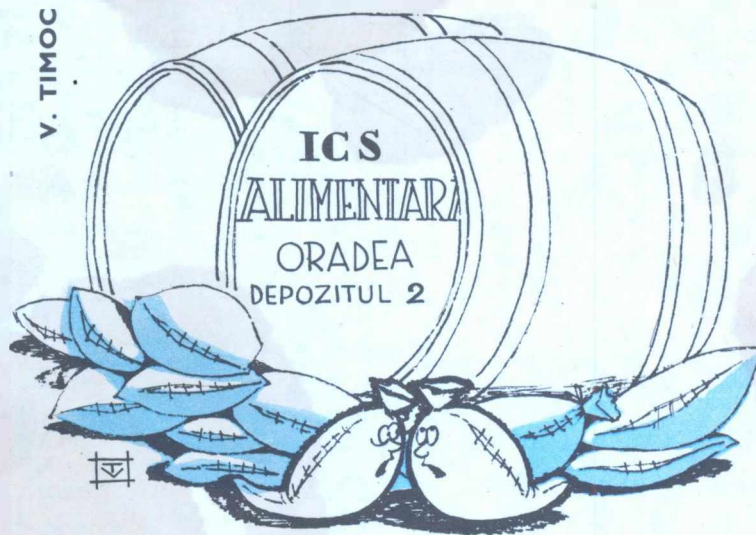
Dacă apartamentul e prea mic, vindeți carnea calitatea a III-a cu preț de a doua și vă iese o casă, a-ntîia...

Totul e să nu vă iasă și-un control. Mie mi-a ieșit. Așa că, în curînd, din casă, mă mut în dependințe... Încă nu știu pe cîți ani îmi dă viza de flotanță!...



La I.C.S. «Alimentara»-Oradea, butoaiele cu vin au fost așezate deasupra sacilor cu sare, distrugîndu-i.

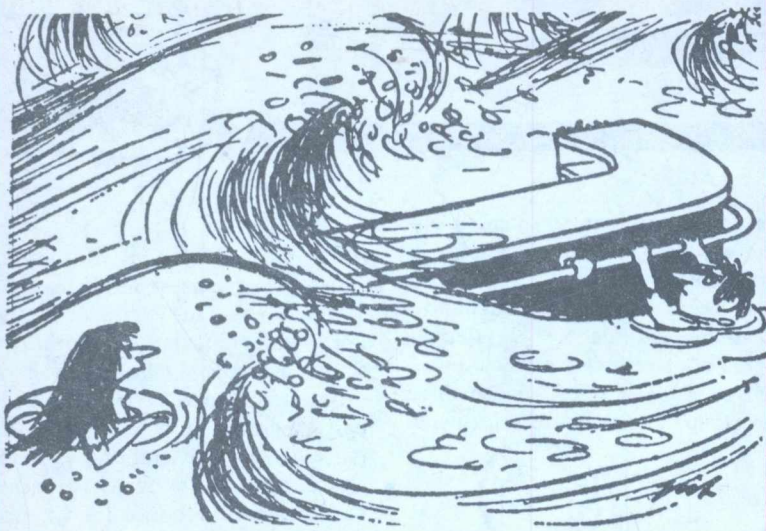
V. TIMOC



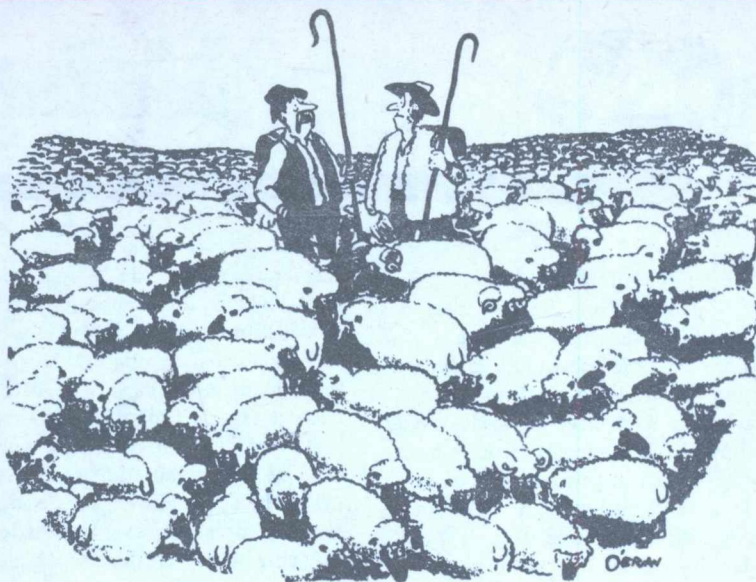
— De ce-s atît de grele butoaiele astea?  
— De atita... neglijență!

## «URZICA» REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25  
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15  
Interurban 27  
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic  
«Casa Scînteii» 44.601



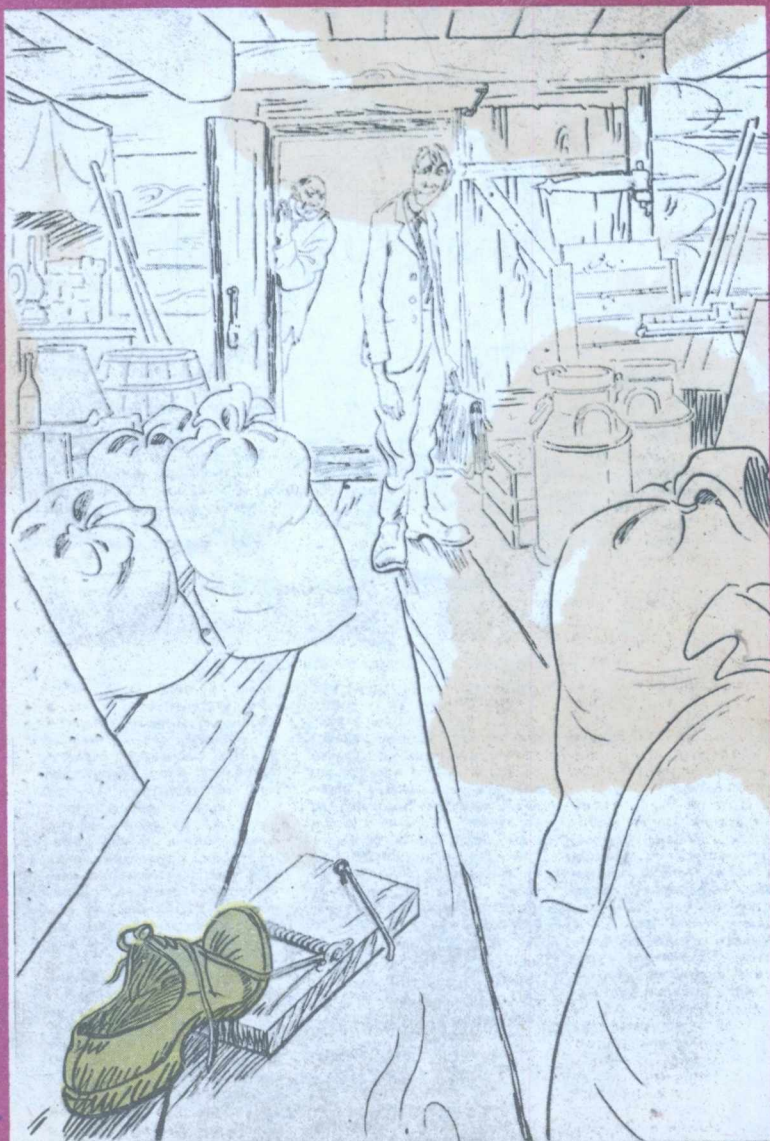
— Și tu, bineînțeles, totdeauna la bar!



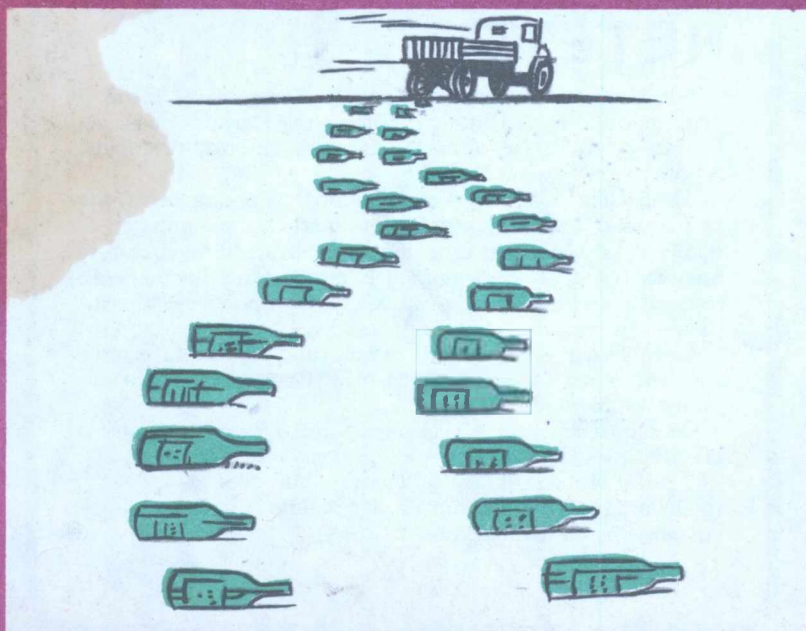
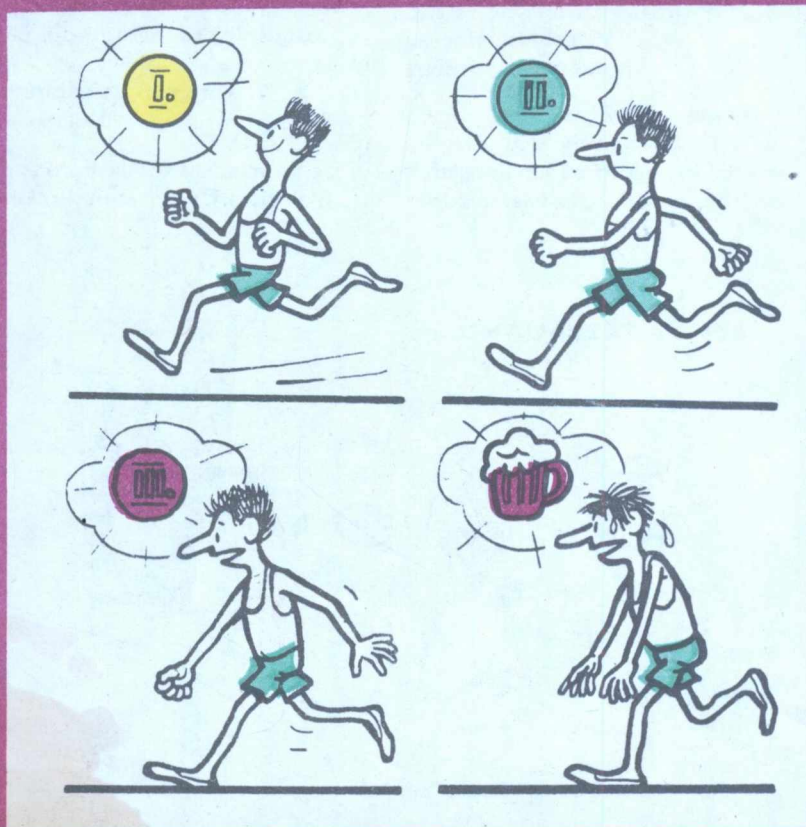
— Când aud mereu despre nylon, melană sau dralon, mă apucă dracii.



SOVIETIC  
 CEHOSLOVAC  
 AMERICAN  
 GERMAN  
 POLONEZ



— Care va să zică spuneți că în depozit se află rozătoare?



Mașină de mare litraj